

v úmyslu, rozsudkem výslovně zjištěném, kordonem projeti, neboť obžalovaný musel vzhledem k onomu znamení nejen poznati, že se další jízdu protiví výkonu služby osoby, jmenované v § 68 tr. zák., nýbrž i počítati s tím, že bude některým z vojinů, tvořících kordon, zadržen, což se také, jak rozsudek zjišťuje, stalo. V tom, že obžalovaný za zjištěných takto okolností v úmyslu, kordonem projeti, nad to se zvýšenou rychlostí jel dále, dlužno tudíž spatřovati zprotivení se skutečným násilným vztažením rukou, při čemž je lhostejno, počínal-li si snad K., chtěje obžalovaného zadržeti, tak neobratně, že následkem toho nejen obžalovaný, nýbrž i on sám upadli. Jak zmateční stížnost případně dovozuje, dlužno již v onom zvýšení rychlosti, neboli, jak praví stížnost, v rozjetí se na kole proti vojenskému kordonu, spatřovati zprotivení se s vynaložením tělesné síly, se skutečným násilným vztažením rukou, směřující, byť nepřímou, proti osobě vrchnostenské, která se jeho počínání v cestu postavila a jednáním obžalovaného sama postavena byla před výběr, buď odpor s vynaložením fysické síly odklidiť, neb od výkonu služby upustiti. Poněvadž je zřejmo, že sprostující rozsudkový výrok zakládá se na porušení, pokud se týče na nesprávném použití zákona, bylo odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a výrok ten jako zmatečný dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnutí nebylo však zrušovacímu soudu možno, poněvadž v rozsudku a v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny některé skutečnosti, které by při správném použití zákona nálezu za základ položit bylo. Tak nezjišťuje rozsudek výslovně skutečnost, která je pro posouzení případu s hlediska shora vytčeného důležitá, byl-li pěšák Ignác K. opravdu článkem onoho kordonu vojenského, dále, jel-li obžalovaný proti tomuto kordonu a konečně, dál-li se odpor se strany obžalovaného, pak uvádí obžalovací spis, se zbraní.

Čís. 886.

Zločin veřejného násilí dle § 83, druhý případ, tr. zák.

Lhostejno, zda pachatelé vnikli do cizího příbytku najednou či porůznu.

(Rozh. ze dne 10. června 1922, Kr I 822/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. června 1921, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločinu veřejného násilí dle §§ 81 a 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozsoudil — mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudkový výrok, jímž obžalovaný Čeněk S. byl sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 83 tr. zák., odůvodněn jest v rozhodovacích důvodech v ten smysl, že zodpovídání se obžalovaného, že sice byl v budově okresní politické správy, že tam však přišel zcela sám, když vetřelci byli již v budově, a že se násilností nesúčastnil, nebylo

vyvráceno, nalézá naopak oporu ve výpovědích svědků. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, opírající se o důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze upřít oprávnění především, pokud namítá, že právní názor, jemuž nalézací soud svým výrokem dal průchod, je mylným. Rozsudek při zjišťování jednoho ze základních pojmových znaků zločinu § 83 II. tr. zák., totiž při řešení otázky, vnikl-li obžalovaný do budovy s více sebranými lidmi, soustřeďuje svou pozornost výhradně na znak čistě vnější, na otázku, vešel-li obžalovaný do budovy současně s ostatními vetřelci, totiž s lidmi, o nichž nalézací soud dospěl k přesvědčení, že do budovy vstoupili způsobem odpovídajícím pojmu »vniknutí« ve smyslu § 83 II. tr. zák. Vycházejí patrně z názoru, že o vniknutí s více sebranými lidmi může být řeč pouze a jedině u toho, kdož do domu (příbytku) jiného vniká současně s jinými, nalézací soud pouští naprosto se zřetele vnitřní stránku jednání obžalovaného a přehlíží, že pojmu »více sebraných lidí« odpovídá větší počet osob, proniknutých týmž úmyslem, vniknouti svémocně a proti vůli oprávněného do domu (příbytku) jiného a vykonati tam násilí, v § 83 II. tr. zák. blíže naznačené. Pravidlem jest arci vniknutí současné, není však požadavkem naprosto nezbytným, a není zásadně vyloučena možnost, aby zločinu dle § 83 II. tr. zák. nedopustil se také ten, kdož vstupuje do cizího domu (příbytku) časově nebo místně od ostatních vetřelců odděleně, je-li při tom veden stejným s nimi zlým úmyslem. Kdyby právní názor, z něhož vychází rozsudek, měl být uznán bezvýhradně správným, nebylo by lze lidi sebrané spatřovati ani v těch, kdož by porůznu, každý jednotlivě, vnikli do cizího domu (příbytku) z různých stran, různými vchody neb otvory, poněvadž by i pak bylo možno o nich říci, že vnikli dovnitř každý sám. A přece není nejmenšího důvodu k pochybnostem o tom, že, byli-li při tom vedeni oním společným zlým úmyslem, dlužno v nich spatřovati spolupachatele trestného činu ve smyslu § 5 tr. zák., tudíž sebrané lidi dle § 83 II. tr. zák. Zmateční stížnost pak uvažuje rovněž nikoli nevhodně, že, kdyby názor vyslovený v rozsudku měl být uznán správným, by v případě, v němž by si více lidí sebraných vynutilo vstup do cizího domu (příbytku), tudíž tam vniklo, ale tam násilí sami nevykonali, nýbrž tak učinili jiní, kteří ve společném zlém úmyslu s nimi v počtu, který by sám o sobě pojmu více sebraných lidí nevyhovoval, vešli dovnitř později, skutkovou podstatu zločinu § 83 II. tr. zák. nevyplňovali ani jednání těch, ani počínání oněch, ačkoliv by činnost obojích, vzájemně se doplňující, skutkovou podstatu zločinu § 83 tr. zák. zakládala. Rozsudek vycházejí z onoho právně mylného názoru, nechává arci nejen nezodpověděnými skutkové otázky, mající význam pro rozhodnutí, zda i ona vnější souvislost mezi obžalovaným a »vetřelci« byla vyloučena takovým způsobem, aby v obžalovaném nebylo lze spatřovati jednoho z těchto lidí sebraných, zejména otázku, jaká časová mezera uplynula mezi onou chvílí, kdy do budovy vnikli oni »vetřelci« a mezi okamžikem, kdy do ní vešel obžalovaný, nýbrž neobírá se zejména ani otázkou, zda obžalovaný vešel do budovy, veden jsa týmž zlým úmyslem, jakým snad dle rozsudku, v tom směru nejasného, ovládání byli »oni vetřelci«. Pouhé rozsudkové zjištění, že obžalovaný vešel do budovy zcela sám, když »vetřelci« byli již v budově, neznamená v tom směru s hlediska shora vyličeného správného názoru právního ničeho.